

Den šestý (13. 7. 2023)

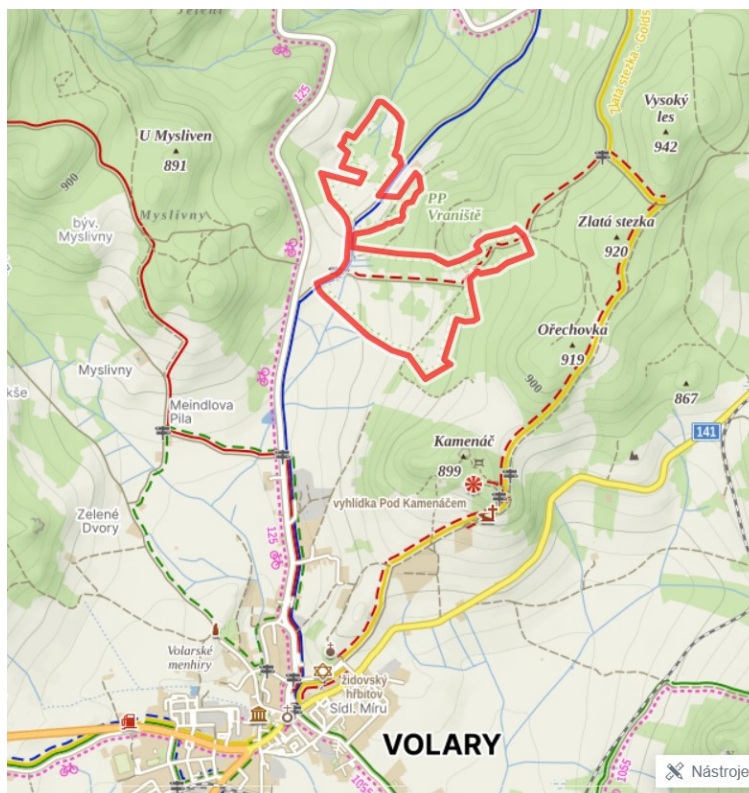
Vstávám opět do krásného dne. Krásné dny na Soumaráku pro mne musí začít ranní koupelí v Teplé Vltavě. Užívám si to a přemýšlím, jestli dnes bude nějaká nepříjemnost. Opravdu třináctka je pro mne odjakživa smolná. Chvilí se přehrabuji v mém jídelním koutku a nacházím na dně ančovičky. Zakoupil jsem je na poslední chvíli v Kauflandu. Byly zlevněné a tak jsem si dvoje koupil. Chleba mám čerstvý a tak konstatuji, že kombinace chleba s ančovičkami a kávou, je snad nejkrásnější ranní kombinací k snídani. Nacházím dokonce i jedno pivo, které jak se zdá, má docela slušnou teplotu. Teď už ke spokojenosti nezbývá nic. Otevřením a konzumací piva jsem však bohužel si zavřel možnost někam jet autem. Nevadí, vymyslím nový plán. Vlakem pojedu do Volar, tam nasednu na koloběžku a pojedu do OKFF Vraniště OKFF-2699. Podle IDOSU by měl vlak odjíždět ze Soumaráku v 8:59. Idos je tak chytrý, že ukazuje i obvyklé zpoždění. To v posledních dnech není větší, jak nějakých pár minut. Koloběžka je nabitá a předpokládaná vzdálenost do OKFF je jen pár km.

Bohužel je však třináctého a tak vlak nepřijíždí. Dávám mu poslední šanci do 9:15 a pak jsem rozhodnut jet do Volar po vlastní ose. Na mapě je namalovaná nová cyklostezka, tak proč toho nevyužít? Přesně v 9:15 vyjždím. Když jsem cca 300m od stanice, tak vlak přijíždí. Co se divím, to je ta slavná třináctka. Cyklostezka se zdá být dobrá, ale jen tak asi do půlky. Pak je to spíše na terénní kolo. Nadávám, ale jedu dál. Koneckonců nic jiného v tu chvíli stejně nejde dělat. Přijíždím do Volar a nevím, proč pokračuji ve směru na Prachatice. Kdybych se podíval do mapy, tak na to musím přijít.

Bohužel jsem přesvědčen, že Vraniště je tímto směrem. Všimám si, že policie staví na výstupu z města dodávky. Asi mají zase nějakou migrační kontrolu. V duchu si i říkám, že policie musí být v obrovské krizi. Auta zastavuje dvojička, kde hlavní velitel je asi takového vzrůstu, že bych ho přebral i já se svými 171cm. Jeho parťákem je naprosto vystrašená dívčina, vzrůstu ještě menšího. Jaký mohou mít respekt? Jo za první republiky policajt musel mít předepsanou výšku. Jakmile se někde objevil v hospodě, tak na první pohled si musel ten respekt zjednat. Co tito dva trpaslíci? Cesta na Prachatice je nádherná, ale až asi po 4km teprve zjišťuji, že jedu blbě. Obracím to. Koloběžka má sice rekuperaci, ale ta je k ničemu. Ztracená energie při jízdě do kopce, nemůže být nikdy navrácena při jízdě z kopce. Dokonce rekuperace je místy i nebezpečná. Pomáhá mi při jízdě z kopce a koloběžku brzdí (úroveň rekuperace – brzdění, jde nastavit ve třech stupních). Bohužel jakmile se baterie dobijí, pak bez jakéhokoliv upozornění se rekuperace odpojí a přestane brzdit. Pokud nemáte v pořádku brzdy, pak je to zážitek. Asi hodně o tom by mohl vypravovat Libor OK1DU, který díky tomu dosáhl na koloběžce rychlosti přesahující povolenou rychlost v obci. Opravdu to není legrace, ta koloběžka moc stabilní není. Ovšem Libor je bývalý plochodrážník a terénní motocyklový závodník a tak vše přežil.

Sjíždím tedy zpátky do Volar a opět jedu kolem policejní dvojice. Děvče poznalo, že už jsem tam jednou jel a zřejmě tu moji cestu vyhodnotí, jako podezřelou. Všimám si, jak opatrně pravou ruku přemísťuje na svoji Čezetu (pistoli). Projel jsem kolem předepsanou maximální rychlostí koloběžky – 25km/hod. Pohled na měřič energie je smutný. Mám v zásobě tak 40 procent kapacity baterií. A to mne ještě čeká jízda do kopce. Co se divím, je přeci třináctého. Kolem kostela se konečně dostávám na správnou cestu a stoupám kolem pivovarského rybníka na Vraniště.

Odbočuji po modré turistické až do lesa. Zde si vyhledávám krásné místočko na pokáceném stromě.

Božský klid a hezká příroda. Ještě po očku kontroluji ionogram. Jasně, dnes to musí chodit. Připravuji si pracoviště a nastavuji výkon na 30W. Baterie je dobitá, nemá smysl šetřit. Za 20 minut mám 44 spojení splněno. Přidávám ještě něco navrch. Přemýšlím, že vlastně jsem v oblasti OKFF-0001. Franta OK1FH šel na sotu Bobík. Já pokud se včas vrátím, tak bych mohl ze Soumaráku ještě tu OKFF-0001 zaktivovat. Koloběžka stále ukazuje cca 40 procent energie. Z Volar na Soumarák to je cca 6km, to musí stačit. Balím tedy a jedu zpět. Tentokrát však po relativně kvalitní asfaltce. Při pohledu na ionogram je mi jasné, že to už není ideální. Zkouším vysílat na LW42m, ale to je velice špatné. Natahuji tedy ještě dipól cca 2x10m ve výšce cca 4m. To je lepší, ale stále to není ono. Stále více vysílání přerušuji a dávám si pivko.

Podle původního plánu jsem sebou vzal i gelovku 28Ah. Ta by měla při vybití předat do 40V baterie koloběžky cca 7Ah. To je cca půl kapacity koloběžkové baterie. Svítí sluníčko a tak se snažím připojit ještě sluneční panel 20W, který jsem sebou vzal. Je horko a tak měnič (vysušený po dešti) nějak divně smrdí. Kontroluji ještě napětí externí gelovky. Je už na 11,5V a to znamená, že je skoro prázdná.

Zítřka mám v plánu jet na koloběžce až na Lipno. Potřebuji tedy plně dobít. Panel s maximálním proudem cca 1,3A je k ničemu. Nejlepší bude, pokud nastartuji motor, pak podle zkušenosti vím, že baterie je za cca 20 minut dobít. Předrátočím měnič na autobaterku. Před nastartováním auta ještě přemýšlím, jestli bych ten měnič neměl odpojit a připojit ho až po té. Čínský výrobce měniče však píše o ochranách a jedna z nich je prý i proti přepětí a podpětí na bateriové straně. Nedomýšlím, že dnes je třináctého a že se mohou dít neuvěřitelné věci. Startuji, chvíli se na měniči rozsvětluje LED FAULT. Bohužel jen na chvíli a následuje krásný čouduk s typickým elektronickým zápachem. Je mi jasné, že toto už opravit nepůjde. Abych se přesvědčil, tak měnič otevírám. Kolem nějakého IO je černá cestička. Dokonce je přepálená i vnitřní ochranná pojistka 40A. Pokud ta přehořela, pak už je to jasné. Tento měnič mohu věnovat sběratelům krabiček (brácha). Naštěstí ještě svítí sluníčko a tak vím, že Romanova sluneční elektrárna 250W mi tu koloběžkovou baterii dobije. Ještě jednou díky Romane. Dnes je třináctého a tak co se má podělat, to se asi podělá. Kupuji Romanovi za elektřinu hruškovici. Roman si pochvaluje, že je vynikající. Ví, že to nemám pít, ale nedá mi to. Je opravdu skvělá. V rozveselené náladě se domlouváme, že si večer sedneme u Romana k ohni. Vzpomněl jsem si však, že zapomínám na večerní tlakové prášky. Jdu k autu a pomocí ovladače si otevírám jen zadní kufr. Franta jde se mnou a vypravuje mi zážitek ze soty Bobík. Já nemohu otevřít lékovku a tak odkládám klíčky do kufru. Oběma rukama otevírám lékovku, beru si prášek, poctivě vše uzavírám a přitom si povídám s Frantou. Jen chvíli nepozornosti a stalo se to, na co soustavně upozorňuju Janu. „Když máš centrálem uzamčeno auto a pak otevřeš kanálem 2 jen kufr, pak nikdy nesmíš v tom kufru ty klíčky zapomenout. Pokud se ti to stane, pak je to zlé“. Tak přesně toto se mi stalo. Zajímavé na té příhodě bylo i to, že mne to nejprve vůbec nevydělalo. V autě jsem bohužel měl vše. Kluci zkouší podvléknout nit pod roh dveří. Pokud by to tímto způsobem šlo, pak nějaký drát by dosáhl na tlačítko otevírání kufru a vše by bylo vyřešeno. Bohužel tuto vadu při otevírání aut už Ford dávno vyřešil. To zkrátka nelze. Bez násilí a hrozby poničení dveří se mi do toho nechce. Ještě chvíli se pokouším dovolat na nějaké zámečnictví, či servis. Bohužel v okolí nic není a příjezd zámečnicků z Prahy, by se mi asi dost prodražil. Logicky uvažuji, že doma jsou náhradní klíčky. Pokud by Jana... Bohužel by dorazila až další den někdy večer.

Motto: V nouzi poznáš přítele

Vzpomínám, který kamarád by se stavil u Jany a dovezl urychleně náhradní klíčky. Napadá mi jen jeden. Libor OK1DU. Volám mu. Je znát, že den je horký a tak se dovolávám do nějaké osvěžovny. Jasné je to, že i kdybych chtěl, tak dnes vyjet nemůžu. Libor však nabízí, že by se stavil u Jany příští ráno a dorazil na Soumarák někdy odpoledne. Přemýšlím, jak dlouho můj organizmus vydrží bez dosti důležité chemie. No asi se tak nic závažného stát nemůže. Děkuji Liborovi a slibuji mu, že mu budu vařit i snídani a kávičku mu budu podávat přímo do spacáku. Je to jasné, je třináctého. Ani nechci jít k ohni, mohl bych si třeba useknout ruku. Jdu tedy spát bez večere a bez piva. Následující fotografie zobrazuje (příští den), kde jsem ty klíčky v autě odložil. Než usnu, tak ještě vymyslím plán, jak zajistit, aby se mi toto už nikdy nestalo. Myslím, že jsem to vymyslel HI.

